

IJSKRISTALLEN IN DE SNEEUW

Robert van Voorst

Hoofdstuk 1

Liberia, Afrika, februari 1990.

Hier van boven af kon hij alles prachtig overzien.

Onder hem ligt het dorpje waar hij woont, hij ziet al de andere kinderen ver onder hem spelen.

Zijn oudste zus Mami verstopte zich samen met die vervelende jongen van de buren achter een aantal opgestapelde manden.

Nu ook weer kon hij niet van haar afblijven en zat met zijn handen in haar bloesje.

Zijn kleine zusje staat met haar gezichtje en gesloten ogen tegen de lemenmuur van hun hut en telt hardop af om dan de andere kinderen te mogen zoeken. Ook de andere kinderen hadden zich ondertussen overal verstopt.

Hij hield niet van deze spelletjes en vooral niet van dat vervelende, sadistische joch van de buren, dat net als zijn zus twee jaar ouder was. Deze jongen, de zoon van de dorpsimam dwong hem, omdat hij zoals de meeste kinderen in het dorp geen moslim was, dan vervelende dingen te doen. Zoals bijvoorbeeld wormen eten of vruchten uit de hut van zijn moeder voor dat joch stelen.

Het was nog vroeg in de ochtend en de vrouwen waren in de hutten bezig met de huishoudelijke taken. Nu zit hij hier hoog op een dikke tak tegen de stam in de hoogste boom aan de rand van het dorp.

Deze oude Iroko boom is de enige overgeblevene van het oorspronkelijke regenwoud, de rest was gekapt voor de aanleg van de cacao- en koffieplantages rond het dorpje, die door de mensen uit het dorp werden verbouwd en daarna geoogst.

De grote Iroko boom was blijven staan om het dorp met de grote brede kruin wat schaduw te geven. Kilometers ver naar het oosten zag hij meerdere van deze hoge met grote kruinen uitgeruste bomen van de bosrijke grensstreek met het buurland Ivoorkust.

Hij had bij de aanleg van de elektriciteitsleidingen aan de weg langs de rivier gezien hoe monteurs in de rechte gladde masten klommen en had toen voor zich zelf van een oude sjaal ook een

klimband gemaakt en in oude sandalen spijkers geslagen om klimijzers te maken.

De Iroko bomen hebben de eerste vijftien meter een gladde stam daarna komt de grote brede kruin, deze is in dit jaargetijde vol blad en niemand kon hem daarom nu zien zitten. Hij schatte dat hij nu zeker op ongeveer vijftwintig meter hoogte zat.

Zijn dorpje is eigenlijk een van de buitenwijken van het echte dorp, hiervan gescheiden door een van de grote plantage velden. Er staan hier ongeveer 20 huisjes en hutten.

Het kerkje en het nog kleinere moskeetje zonder de traditionele minaretten staan in het grotere dorpsdeel op een klein uurtje lopen door de velden.

Toen hij achter zich naar het noorden keek zag hij grote stofwolken aan de horizon verschijnen. Er komen meerdere auto's aan. Want in deze tijd van het jaar kon het geen zandstorm zijn. Het moesten er wel zeer vele zijn. Want van een of twee auto's wist hij hoe dat er uit moest zien. Zou hij de mensen beneden nu moeten waarschuwen?

Dan moest hij ook zijn geheim van de boom beklimmen bekend maken. Beter eerst maar even afwachten. De meeste volwassen mannen en sommige van de vrouwen waren toch al naar de markt in het dorpscentrum.

Plotseling waren ze er al, meerdere vrachtwagens vol met gewapende mannen, jongens en enkele oudere meisjes.

Als een militaire actie werd er door enkele auto's eerst het dorp doorgereden en aan het andere einde van de straat gestopt.

De mannen sprongen van de wagens af en in korte tijd was het dorpje omsingeld.

Hij zag zijn zuster Mami nog onder een grote mand wegkruipen. Youssef dat joch had het haar zien doen, wilde het zelf eerst ook doen, maar rende toen het huisje van zijn moeder in.

Waren het soldaten van het leger of waren het de rebellen van Charles Taylor, die soms de grens van Ivoorkust overstaken?

Met geen van beiden kon je blij zijn.

In ieder geval werd er altijd geroofd en zal alle aanwezige voedselvoorraden in beslag worden genomen. Vaak ook al het geld

en de waardevolle sieraden, zelfs werden er soms potten en pannen gestolen had hij gehoord.

De soldaten gingen de hutten binnen en hij hoorde de vrouwen gillen.

Uit een van de hutten kwam Georgie, een zeer oude man de hut uit strompelen met een hevig bloedend hoofd.

Een jongen van nog geen zestien jaar kwam hem achterna met een machete en sloeg hem hiermee meerdere malen in de rug en op de bovenarmen. Bloedend zakte Georgie in elkaar.

Aan de kreten begreep hij dat het islamitische rebellen uit Ivoorkust waren.

Charles Taylor zelf zoals de meeste Liberiaanse bewoners was een christen, maar had er geen moeite mee om rovers en moordenaars uit Ivoorkust als hulptroepen voor zijn rebellen te gebruiken.

Van uit de boom zag hij de gele banden om de armen van de mannen en hij wist nu dat het moslim strijders van Omar Al Bakar, een verschrikkelijke brute man waren.

Youssef en zijn moeder kwamen hun huisje uit, begeleid door twee soldaten. Buiten liet de moeder zich voor de leider op de grond vallen en bleef zo gebogen liggen.

Youssef was zijn lende doek kwijt en liep met ontbloot onderlijf rond en werd door de soldaten vriendelijk op de schouders geslagen. Hij had ze laten zien dat hij een besneden moslim was.

Hij sprak met de leider en wees toen op de stapel manden, liep er dan naartoe en plukte Mami onder de grote mand uit. Die schooier had zijn zusje verraden.

Lachend trok hij haar op commando van de legerleider de kleren van het lijfje.

Haar kleine borstjes priemden vooruit, ze was dan ook al 13 jaar. Youssef keek toen verbaasd naar de leider, gooide Mami op de grond en liet zich op haar naakte lijfje met zijn ontblote onderlichaam vallen.

Mami rolde heen en weer en probeerde hem van zich af te duwen. Schreeuwde toen van pijn en bleef stil liggen.

Toen Youssef direct daarop opstond zag hij het mes, dat in zijn zuster haar zijde stak.

Het bloed gutste uit de diepe steekwond.

Hij nam zich voor zich te wreken op Youssef voor de dood van zijn zus, maar voorlopig leek het hem veiliger hier boven in de boom te blijven. Enkele uren duurde het voor de rebellen of eigenlijk de moordende roversbende voorttrok.

Hij klom omlaag en ging zijn ouderlijke hut binnen, waar hij zijn vermoorde moeder en zijn kleine zusje met doorgesneden keel vond. Het hele dorpje was uitgemoord en Youssef en zijn moeder waren beide verdwenen.

Hij was nu geheel alleen, zijn vader was al eerder dit jaar in deze burgeroorlog gedood.

Hij besloot het dorpje te verlaten en achter de rebellen aan te trekken.

Zijn moeder en zusjes zouden gewraakt worden.

Dat had hij zich gezworen.

Hoofdstuk 2.

Arkefly, zaterdag 24 januari 2009.

Het karretje van de stewardess met de drankjes was net voorbij geweest en hij had zijn lange benen nu voor zich in het pad van de Boeing 737-800 WL uitgestrekt. Het lukte maar niet om lekker even te dutten.

De baby, drie rijen achter hen, had vanaf de start van het vliegtuig aan een stuk luidkeels gejankt.

Zijn tienerdochter Tjitske zat aan het raam en staarde naar buiten over een eindeloze oceaan van wolken. Daar tussendoor waren soms open stukjes te zien, waar ook een eindeloze oceaan nu van golven en oceaanwater te zien was.

Nanette, zijn collega bij de Amsterdamse politie en vanaf de afgelopen zomer ook zijn latrelatie, zat met de gekregen koptelefoon op naar muziek te luisteren en las een roddelblaadje, hij dacht dat het 'de Privé' was, maar het zou ook de 'Weekend' kunnen zijn. Die blaadjes leken volgens hem ook allemaal zo op elkaar.

Ze reisden met zijn drieën Comfortklasse, wat in hield, dat ze wat meer beenruimte hadden en in plaats van 20 kg. er 25 kg. bagage mee mochten nemen en tevens die gratis koptelefoon zouden krijgen. Nanette had de hare nu in gebruik, hij had het ook geprobeerd, maar die baby was luider dan de te ontvangen muziekkkanalen in de armleuning van zijn vliegtuigstoel.

Au, verdorie.

Hij schrok verschrikt op.

Die hééél dikke vrouw had hem gevoelig op zijn voet getrapt, toen ze naar voren voor een toiletbezoek schommelde. Hij was toch even in slaap gezakt geweest en die baby was nu eindelijk stil.

Hij merkte dit op tegen Nanette, ze verstond hem niet door de koptelefoon en hij herhaalde zijn opmerking wat luider. Hierop reageerde de wat oudere man achter hem.

“We waren allen blij, toen dat kind eindelijk rustig was, maar nog geen vijf minuten later begon u een heel bos om te zagen.”

Tjitske zijn dochter keek hem aan en begon luid om zijn be-teuterde gezicht te lachen.

De man lachte mee, klopte Flip de Wetering op zijn schou-der en bood hem een snoepje aan.

“Een heet snoepje, deze maakt de neus vrij!” beweerde hij.

Tjitske had in de tijd dat Flip lag te snurken de mensen om haar heen in het vliegtuig eens goed opgenomen.

Toen twee rijen voor haar een sportieve grote donkere man met een glad geschoren schedel opstond om naar het toilet te gaan, viel haar de tatoeage in de nek op. Twee kleine davidssterren, hij was verder gekleed in een rood Ajax T-shirt.

Op zijn rug stond nummer 22 en de naam ‘Leeflang’. Tjits-ke kende geen bekende speler van Ajax met de naam Leeflang, maar ja zoveel was ze nu ook niet in voetbal geïnteresseerd.

In ieder geval duidelijk een Amsterdammer, die alleen op vakantie is.

Flip was intussen weer mijmerend ingedommeld en droom-de over zijn kleine meid Tjitske. Zo klein is zijn meisje trouwens niet meer, straks gaan we haar 16de verjaardag hier op Fuerteventura vieren.

Hij is wat trots op haar, sinds het dodelijke auto-ongeluk van zijn vrouw Hylke, alweer ruim twee jaar geleden, wat was ze een grote hulp voor hem geweest.

Hij zelf was in woede en verdriet alleen maar bezig geweest om de dronken dader van die auto te pakken te krijgen en dit was hem trouwens met hulp van zijn eigen politieteam, werkend in hun eigen tijd, ook gelukt.

De dader werd echter voor het rijden onder invloed zwaar-der gestraft, dan voor de dodelijke aanrijding en de vlucht zonder hulpverlening aan zijn vrouw Hylke.

Slechts vijf maanden gevangenis en rijontzegging van één jaar. De rechter vond dat hij al genoeg gestraft was en met zijn ver-driet ook spijt toonde.

Tjitske had haar verdriet alleen moeten verwerken en daar-bij had ze ook nog de huishoudelijke rol vol overgenomen.

Als zijn collega Bas van der Wehl hem dit niet verweten had, had hij hier niet met de kleine Tjitske over gesproken en hadden er op den duur verwijten en zeker problemen van kunnen komen.

Deze zomer waren Tjitske en hij met vakantie op het eiland Lopud in de buurt van Dubrovnik geweest. Tjitske had dit zelf uitgezocht en buiten de tickets bestellen dit allemaal geregeld.

Hier had bij toeval Nanette zich bij hen gevoegd en hadden ze een huurmoordenaar gearresteerd en daarbij een goudschat gevonden. { zie het boek "Lopud" }

Nanette, een vroegere schoolvriendin van zijn vrouw Hylke en zijn collega bij de politie werd zijn geliefde, gelukkig met vol begrip van Tjitske.

Nanette is totaal anders dan Hylke was.

Tjitske is een kopie van haar moeder, grote helder blauwe ogen en blond bijna wit haar en een gezichtje vol met sproeten.

Nanatte daarentegen is een donker type met lang zwart haar, dat een blauwe glans heeft en ze heeft een licht getinte huid.

Haar ogen zijn groen als van een kat en daarmee kon ze arrestanten, maar ook haar collega's bijna hypnotiseren.

Aangekomen op het vliegveld van Fuerteventura nabij de plaats Puerto del Rosario werd hen de transferbus naar hun hotel in Corralejo door een reisbureau medewerker, die in de aankomsthal stond, aangewezen, natuurlijk was het die bus met dat nummer, die het verste van de hal geparkeerd stond.

Weer zat de donkere man met de stertatoeages voor haar, nu in de bus en na enkele stops bij de diverse hotels stapte hij gezamenlijk met hen uit bij hun hotelcomplex 'Atlantisresorts'.

Tjitske die altijd moeite heeft haar nieuwsgierigheid te verbergen, stapte bij de receptie op hem af, terwijl haar vader voor hen drieën bezig was in te checken.

De man lachte met stralend witte tanden en zei haar op haar vraag wat die tatoeage betekende, dat de tatoeage eigenlijk helemaal mislukt was.

"Ik ben zoals je ziet een echte Ajax fan. Ik heb zelf vroeger in het tweede van Ajax gevoetbald, zoals je ziet met nummer 22, tot een blessure mij dwong te stoppen en nu heb ik bij de jaarlijkse tom-

bola voor vrijwilligers en jeugdmedewerkers een prijs bij onze club gewonnen en dat is deze reis, één hele week in dit hotel.”

“Maar hoe zit het nu met die mislukte tatoeage?”

“Uit dankbaarheid aan de vereniging en de gewonnen tombola wilde ik het Ajax logo met daaronder de sterren in mijn nek hebben. Bij elke tien landschapsoverwinningen mag er een gouden ster op het tenue gedragen worden. Ajax heeft er nu twee, maar wanneer ze dit volgende jaar weer winnen mogen ze er drie hebben.”

“Aha, vandaar die twee sterren, meneer Leefflang!” zei ze en stak haar sproeten neus wijs omhoog en schudde haar lange blonde haren.

“Juist, alleen dat zouden KNVB sterren met 5 punten moeten zijn en geen Davidsster met zes punten, zoals die domme tatoeëerder op het vliegveld Schiphol nu gezet heeft. Daarom heb ik geweigerd door hem het gehele Ajax logo te laten tatoeëren en heb ik natuurlijk ook niet voor die foute sterren betaald. Trouwens jij past goed op, ik heet inderdaad Sydney Leefflang en ben in Suriname geboren. En wie ben jij?”

“Ik ben Tjitske de Wetering en ben samen met mijn vader Flip en zijn en ook mijn vriendin Nanette.”

“Dat zij niet je moeder was, zag ik zelf wel aan de kleur haren. Ik geloof dat ik me nu kan inchecken, tot ziens, mooi kind.”

Hij aaide haar over haar hel witblonde haren en draaide zich om. Even was Tjitske beteuterd, ze vond zichzelf al een hele dame en hij zei kind tegen haar.

Nu in ieder geval een MOOI kind.

Over een paar dagen werd ze zestien en dit zouden vader Flip en Nanette met haar hier in de zon vieren.

“Tjitske ga je mee?” riep haar vader haar toe. “Je moet je voor de All-in even een armband om laten doen.”

“Omdat je nog minderjarig bent mag je geen eigen kamer en ben je bij mij ingeboekt.” zei Nanette terwijl ze haar lange zwarte haar naar achteren schudde.

“Maar geen angst, de kamers liggen naast elkaar en ik zal alleen bij jouw zijn als Flip te erg snurkt.”

De kamers waren inderdaad heel luxe.

Over het terrein, met groene parkstroken waren de kamers, eigenlijk kleine appartementjes zonder keukens, over twee verdiepingen verdeeld.

Er waren benedenappartementjes met een terras of appartementjes via een eigen buitentrap op de bovenverdiepingen bereikbaar met een ruim balkon.

Ze hadden twee aangrenzende appartementjes met terrasjes, bij hen enkel door een laag muurtje gescheiden.

De appartementen bestonden uit een slaapkamer met een kingsize bed door een schuifwand gescheiden van een woonkamer met bank, fauteuils en een dressoir met daarop een televisie.

Verder was er een bureau met daar onder een koelkastje. Naast de voordeur was een soort van inloopkast.

Flip dacht dat hier vroeger een keukentje geweest kon zijn, omdat er een raampje in zat. De badkamer was ruim met zelfs een ligbad.

Na bij elkaar de kamers bekeken te hebben en ook de koffers uit gepakt waren, waarbij Nanette haar garderobe over beide appartementen verdeelde, stelde Flip voor om eerst flessen drinkwater in de supermarkt grenzend aan het terrein te gaan kopen.

“Hoort dit dan niet bij All-in?” vroeg Tjitske meteen en liet haar witte plastic armband zien.

“Waarom heb ik trouwens een witte en jullie een rode?”

“Op je eerst vraag, ‘Ja’, maar dan moet je steeds met een bekertje per keer slepen en ’s nachts heb je misschien meer water nodig. En jij kreeg een witte armband, omdat je minderjarig bent en de kelners dan weten dat ze je geen alcohol mogen schenken.”

“O, dat is handig, kan ik meteen zien of die stoere jongetjes hier op het terrein boven de achttien zijn.”

Corallejo, Dinsdag 27 januari.

Tjitske zat al aan het ontbijt, de beide vorige ochtenden had ze als thuis ontbeten.

Sneetje brood met margarine en een plakje kaas. Kopje thee en een vruchtensapje.

Ze had de Engelse gasten hele borden zien opscheppen met roerei, gebakken spek, worstjes en witte bonen in tomatensaus. Dus dat wilde zij ook wel eens proberen.

Toen Nanette en Flip de eetzaal inkwamen zagen ze Tjitske met een vol bord en lange tanden eten.

“Flap, ik wilde het ook eens proberen, maar hoe krijgen die mensen dit weg.”

Flip, die door haar vaak Flap genoemd werd. Ze vond Pap of Pappa te kinderachtig. Was ze erg boos dan werd het ‘Flop’ en wist Flip, dat hij in dekking moest.

“Je weet dat bij een buffet je alles eet wat je opschept. Ken je het niet, dan probeer je eerst een beetje, je kan altijd een tweede keer opscheppen.”

“Dat weet ik, daarom zit ik hier ook te zweten. Ik wist niet dat het zo machtig en vet is. Die Engelse meiden eten het toch ook!”

Nanette grinnikte en zei: “Die hebben ook kleding van twee, drie maatjes groter dan jij.”

“Geef maar hier, dan eet ik de rest wel op.” Bromde Flip. “Haal den wel een paar sneetjes droog wit brood voor mij om het vet wat op te nemen.”

“Ik ga dan koffie voor ons halen, chef! O, sorry, nee, Flip, we zijn nu niet op bureau. Het is trouwens nu jouw beurt.”

“Flap ik ga dat wel voor jullie halen, nadat ik brood heb gehaald, omdat jij de rest voor mij wilt opeten.”

“Hallo, meneer Leeflang.”

Ze zag Sydney Leeflang bij de koffieautomaat staan wachten, totdat het kopje volgelopen was.

“Goedemorgen Tjitske, zeg maar Sydney hoor, anders voel ik me zo oud. Kan ik je zo na het ontbijt even spreken? Ik wil je om een gunst vragen.”

“Ik heb al gegeten, maar ik heb Nanette en mijn vader beloofd koffie te brengen. Ik kom dan meteen naar je toe, dan kan je me je probleem vertellen. Waar zit je? Ach ik vind je wel, deze eetzaal is ook weer niet zo groot.”

“En ik val hier genoeg op, zou ik zo zeggen. Waarschijnlijk de enige kleurling, buiten wat afwaspersoneel in de keuken.”

Tjitske zette de koffiekopjes neer en zei: “Flap, ik ga even naar meneer Leeftang, die wil me wat vragen. Daarna kom ik weer bij jullie terug.”

Ze liet zich neer ploffen op de stoel tegenover Sydney, na haar glaasje jus d’orange op tafel neer gezet te hebben.

“Zo kindje, ik heb het volgende probleempje. Er loopt hier een heel stevige Rotterdamse rond met fel rood geverfd haar. “

Grinnikend bevestigde Tjitske dit.

“Die heb ik ook al gezien, je kan haar niet missen.”

“Wel, deze vrouw volgt me overal en denkt dat ik een gigo-lo ben of zoiets. Ze was gisteren ook bij de excursie over het eiland, die ze bij haar reis geboekt had. Morgen zal ze hoop ik niet in mijn buurt zijn.”

Hij trok daarbij een vies gezicht en vervolgde:

“Ik ga dan met een boot mee, zeevissen met een hengel. Dat heb ik nog nooit eerder gedaan en dat was ook al inclusief bij mijn gewonnen prijs in Amsterdam mee geboekt. In ieder geval heb ik haar al gezegd, dat ik niet in haar geïnteresseerd ben, tevens dat ik getrouwd ben en ook al een kind heb, maar ze gelooft me niet. Zou jij vanmiddag op het terras mijn dochter willen spelen?”

“Lijkt me wel leuk, zou een prachtige grap zijn. Ben ik dan een albino of zo?”

“Ze moet dan in ieder geval voelen, dat het met mij niets wordt.”

“O.k. paps, we doen dat.”

Ze gaf Sydney een kus boven op zijn zwarte gladgeschoren schedel. “Tot vanmiddag ongeveer vier uur na de bingo.”

“Ik zit helemaal vol. Wat gaan we vandaag doen? Gisteren en eergisteren hebben we alleen wat op het terrein gelopen, gezwommen, in de zon gelegen en op het terras gezeten.”

“Ik heb tenminste nog wat gedaan Flap, zondagmiddag was er Bingo op het terras en gisteren hebben Nanette en ik gevolleybald met een paar jongens. Jij was zo lui met je E-reader, je lag daar op een bedje in de zon.”

Nanette stond op en zei:

“We lopen langs het strand naar de haven en via de hoofdstraat met zijn souvenirwinkeltjes terug. Misschien zien we onderweg nog een ijssalon of een terrasje voor een kopje koffie.”

“Ik heb om ongeveer vier uur een afspraakje.” Tjitske vertelde schaterend haar verhaal.

“Prachtig, dat wil ik zien. Je wacht tot wij een tafeltje met zicht op die rode Rotterdamse hebben, dan mag jij het terras opkomen voor je toneelstukje.”

Nanette en Flip zaten al om drie uur op het terras en hadden het tafeltje van Sydney in beeld. Flip had zelfs met de Bingo meegedaan en was maar één cijfertje van de winst weg geweest.

Vijf minuten later plofte een grote vrouw met helder rood geverfd haar en een grote zonnebril zonder te vragen op een vrije stoel aan Sydney tafel.

De bingokaarten voor de volgende ronde werden uitgedeeld en de vrouw vroeg er om vier en twee pennen en schoof zonder te vragen twee kaarten naar Sydney. Die hij weer naar haar terug schoof.

Het duurde niet veel langer en daar kwam Tjitske al aan.

Ze had zich veel jonger gekleed met bonte sportschoenen waaraan lichtgevende fel gekleurde veters zaten (Flip vroeg zich af, waar ze die vandaan had), een ‘Hello Kitty’ T-shirt (waar in godsnaam ook deze vandaan?) en links en rechts had zij lange blonde vlechtjes.

Ze hoorden haar duidelijk met luide stem aan Sydney vragen.

“Papa, wil je ook wat drinken? Zal ik iets lekkers voor je gaan halen?”

Ze ging daarbij op Sydney’s schoot zitten en gaf hem een kusje op zijn voorhoofd.

“Ja, graag kindje. Trouwens, mama heeft vanmiddag gebied, ze komt overmorgen met het vliegtuig naar Lanzarote.”

“O, wat fijn.” Zei Tjitske en keek daarbij vol verrukking naar de roodharige heks.

Deze stond zonder iets te zeggen op en verliet het terras. “Die ben ik gelukkig kwijt. Dank je meisje, wat ben jij een toneel-speelster.”

“Kom mee, dan stel ik je mijn vader Flip en zijn vriendin Nanette voor.”

Toen ze gezamenlijk aan tafel zaten en een drankje nuttigden zei Tjitske: “Ik moet even naar Laura, dat dikke Engelse kind bij het zwembad om mijn T-shirt en mijn slippers terug te halen. Gelukkig paste haar hemdje mij. Ze is pas tien, maar haar schoenmaat is zelfs groter dan het mijne. Ik zal een beker ijs voor haar meenemen, die heeft toch niet door, dat die all-in is en mij niets kost.”

Hoofdstuk 3.

Amsterdam, donderdag 29 januari 2009.

De grote, zware man kwam de ruime goed verlichte kelder-ruimte binnengestapt.

Hij was zeker meer dan twee meter lang en bijna ruim één meter breed, om de deur te passeren moest hij zijn bovenlichaam draaien om eerst één schouder door te laten. Ondanks dit bewoog hij zich vrij soepel als een bokser.

Hij was geheel gekleed in zwart, een driedelig kostuum, zelfs zijn overhemd en leren stropdas waren geheel zwart en zijn leren zwarte schoenen staken uit benen met hoge zwarte sokken, over zijn arm had hij een zwarte regenjas hangen en in zijn met zwart leer beklede hand droeg hij een zwarte gleufhoed.

Zijn donkerblonde haar was in een kort Amerikaans legerkapsel geknipt. Zijn donkere baard was heel kort getrimd.

Op zijn brede grote neus steunde een zwaar zwart brilmon- tuur met donker getinte glazen.

Voor hem zaten en stonden zeven mannen en twee vrou- wen, die hem vragend aankeken.

“Enkelen van jullie kennen elkaar reeds. Jullie zijn allen be- kend als goede Antwerpse diamantslijpers en zullen voorlopig hier in deze kelder voor ons syndicaat werken. Noem mij maar ‘meneer de Groot’. Kom nu allemaal hier naar deze grote tafel in de hoek.”

Zij stem klonk heel zwaar en diep, maar was niet echt luid.

De stevige massief houten tafel stond achter in de rechter achterhoek van de ruime kelderruimte waar zij zich bevonden.

Nadat hij dit gezegd had en iedereen om de tafel stond, draaide hij een rood plastic emmertje, die hij mee naar binnen had gebracht om en een fors hoopje van ruwe diamanten lag er nu voor hen op deze tafel uitgesteld.

“Jullie zullen dit emmertje vol ruwe diamanten slijpen en als dit klusje klaar is, zullen jullie allen geblinddoekt weer terug naar Antwerpen gebracht worden. Als beloning krijgen jullie ieder hier- voor het bedrag van € 125.000, degene die de meeste en/of de beste

slijpresultaten aflevert, krijgt daarboven een extra bonus van nog eens € 75.000. Jullie hebben kennis genoeg om te begrijpen, dat het hier om Afrikaanse bloeddiamanten gaat.”

Een jongeman gekleed in een modern grijs fijn gestreept maatpak met een roze overhemd en een bonte stropdas om werd boos en blies bruisend tegen de grote man.

“ ‘de Groot’, ha. Ik denk er niet aan. U laat mij meteen gaan. Ik wil niets met uw bloeddiamanten en de daarvoor gedane slavenarbeid te maken hebben.”

De zware grote man deed een stap voorwaarts, pakte de jongeman bij zijn stropdas, tilde hem als een veertje op en smiet hem bovenop het hoopje diamanten op de tafel.

“Je doet wat ik zeg of anders” Zei de reus zachtjes en snoof zwaar door zijn neus.

“En anders wat?” durfde de jongeman nog even te zeggen.

De reus pakte de jonge man weer bij zijn stropdas beet en schoof hem van de tafel af, waarbij er meerdere diamanten op de grond vielen.

“Oprapen!”

Klonk het bars door de holklinkende ruimte en de andere acht bukten zich meteen en raapten de gevallen diamanten op en legden ze op tafel terug.

“En anders gebeurt er dit ...” Een korte ruk aan het hoofd van de jongeman en er klonk een korte ‘krak’.

Weer snoof de reus door zijn neus. Het klonk als het geluid van een varken en als de groep niet zo bang was, hadden ze er waarschijnlijk om gelachen.

De reus liet de jongeman daarna als een lappen pop op de harde betonnen vloer vallen.

“Heeft iedereen dit nu begrepen?”

Hij liep soepel de kelderruimte uit, sleepte daarbij de jongeman aan één been over de vloer naar buiten en draaide de deur van de buitenkant op slot.

Als verlamd stonden de anderen daar.

“Ik denk dat hij dood is, die knak klonk naar een gebroken nek.” Was het commentaar van een van de mannen.

Een van de beide vrouwen viel flauw. De andere vrouw begon toen luid te gillen.

De oudste man van het stel, een stevige grijscharige man met een prachtige snor, gaf haar een tik op de wang en het gegil hield meteen op vervolgens zei hij tegen hen.

“Ik ben Philippe Vandamme, waarschijnlijk ben ik zo te zien de oudste hier. Even om duidelijk te zijn. Ons leven is voor deze man niets waard, dat blijkt wel uit dit optreden. We zullen dus aan het werk moeten, maar hoe langer dit werk zal duren des te meer kans van overleven zullen we hebben. Wanneer ze ons niet meer nodig hebben, dan zijn we meteen dood! Uitbetalen zullen ze ons zeker nooit doen, dat was maar een lokkertje om ons rustig te houden.”

De kelderdeur ging weer open.

‘de Groot’ kwam weer snuivend binnen.

Hij deed alle diamanten terug in het emmertje.

Vervolgens opende hij een tweede deur en liet de slijpers deze ruimte binnen gaan.

“Dit wordt jullie werkplaats, alle benodigde apparatuur is hier aanwezig. Achterin zijn de toiletten. De ruimte waar jullie net waren, zal jullie kantine voor drie maal daags eten zijn. Aan deze atelierruimte grenzen ook jullie slaapkamers, er zijn er zes, de verdeling maken jullie onder elkaar maar uit. Er zijn koffers met jullie persoonlijke spullen zoals kleding, ondergoed, medicijnen, tandenborstels etc., die wij uit jullie woningen gehaald hebben. Is er meer nodig, laat het mij dan weten.”

Hij tilde het emmertje met diamanten op.

“Pak jullie koffers uit en kleed je om voor het slijpen. Over vijftien minuten zijn jullie klaar om te beginnen. Op de hoektafel leg ik acht diamanten neer, hiermee kunnen jullie beginnen.”

De deur ging weer op slot.

Moshe Polak keek van zijn computerscherm op toen zijn kantoordeur zachtjes openging.

“Meneer Polak, de heer Janssen is er voor u.” zei zijn roodharige rondborstige secretaresse, terwijl ze om de hoek van de deur hem aankeek.

Meteen verdween haar gezicht weer en werd de deur door een grote reus gevuld. Een grove vent met een donkerblonde stekelkop. Het zwarte colbertje paste hem perfect, wat duidelijk op maatwerk wees.

“Kom binnen, Sammy. Hoe is het afgelopen? Hebben we nu genoeg diamantslijpers in onze kelders?” zei Moshe in korte afgebeten zinnen en keek de reus boos aan.

Dit was trouwens niets bijzonders, zelfs als Moshe in zijn nopjes was leek hij nog altijd boos te kijken.

De kleine compacte man had een kleine bochel, waardoor zijn hoofd diep tussen zijn schouders lag. Zijn handen rusten op zijn stevige buik.

Het hoofd was bovenop grotendeels kaal en om dit te compenseren, hing de behaarde rand met vettige lange slierten ver tot over de kraag van zijn lichtblauwe overhemd en het beige colbertje heen.

Samuel Goudsmid, de rechterhand van Moshe Polak liet zich langzaam in de stoel voor het bureau zakken, bang dat dit iele slanke designstoeltje hem niet zou kunnen houden.

In het bedrijf van Moshe Polak stond hij bekend als Sammy Janssen, Justitie en politie kende hem echter beter onder zijn echte naam Goudsmid.

“We hebben zes mannen en twee vrouwen uit Antwerpen kunnen ‘aantrekken’. Het zijn allen zeer goede diamantslijpers.” zei ‘Janssen’ en snoof als een varken door zijn neus.

“Één van de heren moeten we echter nu reeds afschrijven. Hij wilde zich niet aanpassen aan onze spelregels en ik heb hem als voorbeeld gesteld bij de anderen. Ik denk niet dat deze acht nog problemen zullen maken.”

Even gleed er een grijns over zijn gezicht.

“Ik heb ze meteen aan het werk gezet en het hele emmertje met diamanten op de tafel omgedraaid. Toen ze allemaal aan het werk waren, heb ik ze weer in het emmertje terug gedaan en zal ze

elke keer als er een volledig geslepen is ze pas een nieuwe steen geven. Ze weten nu in ieder geval dat er voorlopig werk genoeg zal zijn. Ik heb me trouwens voorgesteld als ‘de Groot’, net als bij de schippers op Fuerteventura, dat vind ik wel een toepasselijke naam voor mijn persoon.”

Weer snoof hij met dat eigenaardige geluid.

“Dat komt dan heel goed uit. Ik heb anderhalf jaar geleden een stuk rivier in de provincie Rondônia in Brazilië grenzend aan Bolivia van de Braziliaanse regering gekocht met hierop een uitgeputte diamantmijn, zo als je weet heb ik in dit gebied cocaplanten laten aanplanten. Mijn vriend Miquel Mahillo een voormalige Farc rebellenofficier heeft hier met zijn mannen dit gebied afgeschermd als zijnde de beveiligingsmensen van mijn diamantmijn organisatie.”

Het stoeltje kraakte luid en Samuel Goudsmid sprong snel op. “Die zijn niet voor mijn gewicht gemaakt!” bromde hij en liep naar het raam.

“Honderd jaar geleden werden hier in die mijn nog diamanten gevonden. We zullen daarom doen alsof we dit gebied opnieuw gaan ontginnen. Wij kregen van Miquel al lange tijd cocaïne geleverd, die hij voor de Farc verhandelde. De Farc is minder agressief geworden en heeft bijvoorbeeld meerdere gijzelaars in Colombia vrijgelaten. Miquel was daarom minder nodig en hij heeft zich zelfstandig gemaakt en koopt nu al enkele jaren zelf cocabladeren in. Hij doet dit niet alleen in Colombia, maar ook in Peru en Bolivia en in Bolivia worden de bladeren verwerkt tot cocaïne, die ik dan weer naar Europa importeer. Door nu een eigen plantage te hebben is deze aanlevering veel stabiel en kunnen we grote hoeveelheden krijgen en verscheppen.”

Hij stopte even om een tabletje met een slokje water in te nemen en ging toen verder.

“Ramiro Bakoe, onze Kolonel Liberty Blood heeft voor mij in Zuid Afrika tweedehands mijnbouwmachines gekocht. Zogenaamd als decorstukken voor een film. In deze onderdelen worden de door Ramiro de van de Congolezen gestolen diamanten uit de bezette mijnen vanuit West Afrika per boot naar Lima in Peru gesmokkeld. De waarde van deze diamanten worden op enkele miljar-

den Euro's geschat. Wij plaatsen deze mijnbouwmachines langs onze rivier en geven hiermee onze strenge bewaking en ontoegankelijkheid van dit gebied een legaal tintje. Overkomende vliegtuigen zien alleen een diamantmijn, camouflagenetten zorgen voor de onzichtbaarheid van de cocaplantage."

Moshe stond op en liep naar het grote panoramaraam van zijn kantoor en keek over de binnenstad van Amsterdam. Het kantoor lag op de achtste verdieping van een kantoorflat vlakbij het centraal station. Hij draaide zich vervolgens om naar Goudsmid en vervolgde zijn verhaal.

"Zelf zal Ramiro via Fuerteventura door onze organisatie naar Nederland en daarna naar Brazilië worden gebracht. Vandaar dat jij een paar weken directeur van het reisbureau de Reus was. Zo als je weet, was Ramiro ons contact met de Congolese rebellen, met wie wij wapens voor diamanten ruilden, maar deze nieuwe deal is veel gunstiger en krijgen we de diamanten bijna voor niets en heel veel in één keer. Later zullen we weer contact met die Congolezen opnemen, wanneer ze zelf weer een voorraadje uit hun mijnen hebben opgegraven."

"Moet die Ramiro uit Afrika hierheen komen?"

"Hij is helaas de enige, die straks de mijnbouwmachines in Peru in ontvangst kan nemen, dus moeten wij hierin samenwerken, maar hoelang dat nodig is?"

"Tja, dat hangt er inderdaad vanaf." zei 'Janssen' met een verbeterd gezicht.

"Nu worden die duizenden 'Afrikaanse bloeddiamanten' voor ons in de handel in ieder geval 'schone Braziliaanse'. Opeens levert hier onze mijn weer veel diamanten op en dan nog van diverse kleuren, die er vroeger nooit geweest zijn."

"Misschien hebben we in de toekomst nog meer slijpers nodig, zal ik weer eens in Antwerpen rondneuzen?"

"Nee, wacht daar nog maar even mee. Te veel mensen die zoek raken in Antwerpen valt te gauw op. We kunnen in de toekomst deze schone officiële diamanten ook gewoon zichtbaar, via gevestigde Amsterdamse slijpers laten verwerken."

"O.k., u bent de baas."

“Als je dat maar onthoudt! Wel zullen we de kleine diamanten er uit sorteren en hier naar toe smokkelen. We gebruiken dezelfde route als we doen voor de cocaïnehandel. Die bijverdienste wil ik wel intact houden en op ons terrein in Brazilië de aanplant behouden, heeft deze grond toch wat meer waarde als alleen een zogenaamde diamantmijn.”

“Bewakers voor de diamantmijn moeten er sowieso zijn, er mogen geen bezoekers komen en als het afgesloten terrein is, valt een aanplant ook niet op.” Zei Samuel luid snuivend.

Het was aardedonker toen de zwarte Mercedes langs de Herengracht achteruit inparkeerde. Er was geen maanlicht en geen sterrenhemel te zien, het was druilerig, nat weer zoals wel vaker in Amsterdam in deze tijd van het jaar het geval is.

Het was erg koud door een straffe wind, wat normaal in de maand januari is, gelukkig vroom het niet.

Een grote, brede man geheel in het zwart gekleed met een donkere hoed met brede rand stapte uit. Liep vervolgens om de auto heen, terwijl hij opletend om zich heen keek.

De kraag van zijn lange zwarte regenjas was omhoog geslagen en een donkere antracietgrijze sjaal had hij om zijn hals en deels voor zijn gezicht gebonden. Een smalle spleet bleef er over voor zijn ogen met hiervoor een bril met donker getinte glazen.

Hij deed vervolgens de bagageruimte van de grote zwarte Mercedes open.

Een kleine krachtinspanning en een groot pakket viel met een plons in het donkere water van de gracht.

Bernhard liep tussen de geparkeerde auto's door en voelde bij elke wagen of de deuren wel goed dicht waren.

Soms had hij geluk en stond er een autodeur open. Vooral de achterdeuren werden nog weleens vergeten. Er lag altijd wel iets van waarde in zo'n auto, al was het wat kleingeld voor de parkeerautomat.

Anderen sloegen de autoruiten in, maar hij vond het risico te groot. Veel lawaai en vaak schade zonder dat het waarde had. Hij was wat hij zichzelf noemde en ‘nette junk’, hij nam alleen wat hij die dag nodig had.

Daar kwam een grote donkere Mercedes aangereden en parkeerde achteruit in, een reus van een vent stapte uit. Bernhard verstopte zich achter een auto en wachtte af.

Toen hoorde hij een plons, daarna het sluiten van een autoportier en de Mercedes reed vervolgens door de regenplassen weer weg.

Nieuwsgierig ging hij kijken wat de heftige plons veroorzaakt had. Vanuit de open parkeerplek zag hij dankzij het licht van een verlichte etalageruit een lichaam met het gezicht naar beneden drijven.

Hij draaide zich om en wilde snel verdwijnen, maar op hetzelfde moment kwam er een patrouillewagen van de politie over de gracht aanrijden.

Uit reflex deed hij zijn armen omhoog en ging op de rijbaan staan, de witte volkswagen golf met blauw/rode belijning stopte.

“Daar, daar in het water, drijft een man.” Zei hij met onvast stem tegen de uitstappende agent.

Deze pakte een zaklantaarn en liep naar de waterkant.

Marijke Jongerius, een stevige drieënvijftig jarige brigadier, had deze nacht recherchedienst en gaf Bernhard zijn tweede kopje zwarte koffie.

“Je zag een zwarte Mercedes en een reus van een vent ook helemaal in het zwart en toen deze om de auto liep en de kofferbak opendeed, dook jij weg en hoorde je die plons.”

“Ja, klopt.”

“Waarom jij wegdook hoef je niet te verklaren, dat kan ik wel raden. Wat gebruik je, heroïne?”

Er volgde een stilzwijgen.

“Je hebt geen inbraakgereedschap of gestolen dingen bij je, dus we zullen je maar laten gaan. Dank je wel voor de aangifte.”

Marijke liet Bernhard uit en pakte vervolgens de telefoon op en belde met de dokter van de forensische dienst.

“Hallo Marijke. Handig die nummerherkenning op onze telefoons, nu weet ik wanneer ik wel of niet meteen moet opnemen. Het geborgen lijk is van een goed geklede jongeman. Ongeveer 25 tot 35 jaar. Maatkleding, van een luxe kleermaker uit Gent, dus mogelijk is ons lijk een Belg. Helaas geen papieren of wat dan ook in zijn zakken. In de omslag van zijn pantalon, broek kan je bij dit dure kostuum niet zeggen, zaten drie ruwe harde steentjes. Ik heb die naar de technische rechercheur van Vleuten gestuurd. Mogelijk kan dit naar de p.d. (plaats delict) verwijzen. Zijn nek is gebroken, mogelijk door een greep, die ook commando's gebruiken, bij het geruisloos onschadelijk maken van tegenstanders.”

Dokter Julian Huiting was altijd kort in zijn telefoonberichten. Kort en duidelijk, maar gaf nooit een mening, die niet voor 100% bewezen kon worden.

“Je denkt aan een moord? Geen ongeluk?”

“Gebracht door een auto en dan in het water gedumpt, zoals die junk vertelde, waaraan denk je zelf dan?”

Marijke was een brigadier van het nieuwe Amsterdamse Europol team van hoofdinspecteur Philip de Wetering, helaas door de weinige Europese taken voor dit team moeten ze zich ook met andere delicten bezighouden.

De afgelopen weken hadden ze in opdracht van de Europese Commissie zich net als de andere Europol groepen in de andere landen beziggehouden met de invoer van nepmerkartikelen.

Ontwerpers en voornamelijk kleding- en schoenenfabrikanten voelden zich benadeeld en de landen verloren belastinggeld. De controle op onder andere Schiphol kostte de staat echter meer dan dat het hen opbrengt.

En dit is geen taak voor het beste Amsterdams politieteam maar voor de Douane collega's en de Schiphol bewaking vonden de teamleden.

Politiechef Philip de Wetering had daarom ook besloten zelf met zijn vriendin Nanette, haar collega Brigadier, met vakantie te gaan.

Zijn vorige zomervakantie in Kroatië op het eiland ‘Lopud’ was trouwens tot werken uitgedraaid en daarom hadden hij en zijn tienerdochter nog steeds een vakantie te goed.

Ze waren daarom met zijn drieën naar Fuerteventura vertrokken, lekker naar de zon.

Ja, Marijke had ook wel meegewild.

Vrijdagochtend, 30 januari 9:00 uur.

Bas van der Wehl, keek de kamer rond. Sinds een maand was de afdeling van Flip naar de bovenste verdieping in het hoofdkantoor verhuist en beschikte het team over twee kleinere kantoren en een ruime kantooruimte met zes bureaus.

Tevens was er nu een vergaderruimte, waar het voltallige team van elf leden hier ruim plaats had. Nu Flip op vakantie was, had hij als oudste en hoogste in rang de dagelijkse leiding.

Hij had het rapport van Marijke Jongerius voor zich liggen. Hij moest nu de verdere voortgang regelen, over een klein uurtje ging Marijke naar huis, haar dienst zat er dan op.

Naast Marijke waren ook Joep Balk, Diederick Koopmans en Bert van Oss aanwezig. De anderen hadden de dag vrij of liepen reeds op straat.

“Ons team gaat deze moord behandelen. Ik heb dat zojuist met de hoofdcommissaris besproken. Dat wij ons met kleine douanezaken bezighouden vindt hij ook zonde.”

Hij wees naar Marijke en zei: “Vertel jij ons wat je weet, dan kan jij ook naar je bed.”

Marijke haalde diep adem en begon te vertellen.

“Een junk inspecteerde auto’s op mogelijke waarde en zag toen op de Herengracht een grote zwarte Mercedes achteruit inparke- ren, een grote in het zwart geklede man stapte uit, opende de achter- klep. De junk, Bernhard, hoorde vervolgens een plons. De grote man sloot de achterklep, stapte in en reed weg.”

“Wat weten we over de man of auto?”

“Bernhard, weet alleen zeker dat het een Mercedes, E type Estate met dieselmotor was. De Estate is een stationwagen. Dit weet Bernhard zeker, hij weet alles van auto’s beweert hij, helaas geen kenteken bekend, de chauffeur was heel groot en breed. Bernhard zei

zo groot als die man in de Harry Potter film, die met de baard, alleen of deze ook een baard had, weet hij niet vanwege een grote hoed met rand en een shawl om zijn gezicht.”

“En het slachtoffer, Marijke?”

“Geen papieren aanwezig, de nek gebroken, mogelijk door een greep die mariniers ook gebruiken, maatkleiding van een kleermaker uit Gent volgens de dokter.”

Er werd luid geklopt en de deur vloog open. Het was van Vleuten van de Technische recherche.

“Is Flip er niet? Ik heb nieuws over de drenkeling van vannacht.”

“Flip is met vakantie, maar vertel op.”

“De assistent van de patholoog kwam met drie steentjes bij me, ze zaten in de broekzoom van de vermoorde man. Ik hoefde ze niet te onderzoeken, maar wist meteen al wat ze waren. Daarom kom ik ze ook zelf even terugbrengen, voordat ze zoekraken of door een schoonmaker worden weggegooid.”

“Wat zijn het dan?” vroeg Diederick nieuwsgierig.

“Het zijn ruwe diamanten, elk van een redelijke grootte. Geslepen mogelijk stenen van rond de 2 karaat. Waarde hangt van de kwaliteit af. De helderheid, kleur, het geslepen model en de grootte of gewicht van de diamant zijn dan bepalend. Ik kom ze jullie daarom persoonlijk terugbrengen, daar de minimale waarde zeker rond de € 10.000 zal liggen, maar zijn het Afrikaanse diamanten van een bijzondere kleur dan kan het ook het tienvoudige zijn.”

“Wauw.” Merkte Marijke op. “Past wel bij het type man met dat maatkostuum.”

Marijke was reeds vertrokken en Bas nam nog even met de achterblijvers de afgesproken taken door.

“Joep, jij zoekt uit welke kleermaker in Gent het betreft en neem daar contact met onze collega’s op, omschrijving van het kostuum en de maat, fax tevens even een foto van de vermoorde man door. Zij kunnen dan bij de kleermaker informeren of deze man bekend is.”

Na op zijn blocnote gekeken te hebben, vervolgde hij: “Bert, jij gaat met de diamanten naar een diamantair en laat de ste-

nen bekijken en de waarde schatten. Probeer er zoveel mogelijk over te weten te komen. Ga maar naar de ‘Koninklijke Asscher’ aan de Tolstraat, zij kunnen hun mond houden en zijn specialisten met een goede reputatie. Flip en ons team hebben nog wat goodwill van ze te goed van een zaak van vorig jaar. Bel eerst even voor een afspraak, anders kom je er niet in.”

Vervolgens keek Bas van der Wehl het whizzkid van het team aan en zei toen:

“Diederick zoek eens in je computer of je meer informatie over diamanten, smokkel en weet ik veel wat nog meer kunt vinden.”

Joep en Diederick stonden al op toen Bas nog even opmerkte: “Als Willem Brands binnenkomt laat ik hem naar die auto zoeken.”

Bert stond vrijdagmiddag bij de deur van ‘de Koninklijke Asscher’ en na verloop van tijd ging de deur van een sluisruimte open, nadat de deur achter hem gesloten was, kwam er een geüniformeerde, bewapende bewaker naar de binnendeur, waarop een lampje op groen sprong en de deur zich opende met een zucht.

“Hallo Brigadier Bert van Oss. Deze sluis is kogelvrij en luchtdicht tegen gas afgesloten.” zei de bewaker tegen hem.

“Na uw telefoontje hebben we direct met uw kantoor gebeld en om uw signalement gevraagd. Ze stuurden ons een foto, ik vind dat het niet echt meer lijkt.”

“Jullie voorzichtigheid is uitstekend. Ik zou graag met een van jullie diamantairs van inkoop spreken. Ik heb vragen over ruwe diamanten.”

Abraham Asscher stond er op de deur van het kantoor waar hij naar geleid werd.

Een joviale jonge knaap begroette hem met “Hallo ik ben Bram.” “Bert van Os, rechercheur Europol Amsterdam.”

“O.k. Bert vertel je probleem, wat wil je weten?”

Bert vertelde na eerst op geheimhouding te wijzen over de moord en de vondst van de drie diamantjes.

“Laat ze maar eens zien.”

Bert overhandigde het zakje met de drie stenen.

Bram nam het zakje aan en liep naar een werktafel in de andere hoek van zijn ruime kantoorruimte. “Bent u met diamanten bekend?”

“Nou niet echt, behandelt u mij maar als een leek.”

“Wel diamanten worden pas waardevol na hun geslepen toestand. De ruwe diamant wordt bekeken hoe hij het best gekloofd kan worden. Iedere ruwe diamant kan breukvlakken en ingesloten vuil bezitten.”

“Dus u kunt eigenlijk niets van deze diamanten zeggen?”

“Jawel, alleen niet erg exact. De prijs van een diamant hangt af van de vier C’s, dat is de Cut, hoe gekloofd en later geslepen. De vorm bv. druppel of rond en mogelijk ook vierkant, aantal slijpvlakken etc., Het tweede is Carat, het gewicht, een karaat is 0,2 gram en deze is nog onderverdeeld in 100 punten. Het derde is Clarity, de helderheid van de diamant, hoe is de lichtbreking. Het laatste is Colour, de kleur. Een zuivere diamant is kleurloos, het fijnste wit, maar kan in schalen lopen over fijn wit, wit getint wit naar getinte kleur, meestal licht gelig. Deze licht getinte zijn dan ook goedkoper.”

“Zijn er ook nog andere, ik hoorde van roze diamanten of zijn deze nep?”

“Nee er zijn ook blauwe en roze diamanten en we kennen zelfs groene, deze zijn zeer waardevol, maar dat komt door hun zeldzaamheid. Er zijn zelfs zwarte diamanten, die van meteorieten afkomstig, dus uit de ruimte zijn.”

“Dank u voor uw korte duidelijke uitleg.”

“We zullen eens kijken wat we van deze drie kunnen vertellen. We zullen beginnen met ze te wegen, we kennen dan de grote. Staat u mij toe een venstertje te slijpen en een röntgen opname te maken? Ik kan dan de kleur en mogelijk de helderheid bekijken. Eventueel kan ik dan ook de gunstigste kloof en slijping beoordelen.” “Voor dat slijpen, moet ik toestemming vragen. Een foto is geen probleem neem ik aan. Kan ik even bellen?”

Terwijl Bert met Bas belde, was Bram bezig met een gevoelige weegschaal om de drie stenen om de beurt te wegen en daarna er een röntgenfoto van te maken.

“Bram, de chef gaat akkoord, mits de kosten voor dit onderzoek niet te hoog gaan worden.”

“Wij zijn jullie afdeling en speciaal Philip de Wetering en hoe heet ze ook weer die heks met die groene ogen en dat lange zwarte haar veel verschuldigd, zonder hen waren we voor tonnen aan diamanten kwijt. Dit onderzoek doe ik graag kosteloos.”

“We zullen de stenen na grootte c.q. gewicht nummeren. De linker hier is nr. 1, het gewicht is na gereinigd te zijn 2.16 karaat. De röntgen foto geeft een breuklijn aan en vermoedelijk moet deze steen in ieder geval in twee kleinere diamanten gedeeld worden. Nr. 2 is 1.48 karaat en geeft geen fouten op de röntgenfoto. Nr. 3 is de kleinste met 1.16 karaat. Ook hier is niets op de röntgenfoto te zien. Nu geven röntgenfoto's niet veel informatie. Een breuk moet in ieder geval door en door zijn om goed zichtbaar te zijn.”

“Van de inspecteur mogen we verder gaan met ons onderzoek en zo'n kijkvenster maken.”

“Dit venster maken kost mij veel tijd, ik schat dit op een uur of 3 á 4 per diamant, dus als u akkoord gaat, geef ik u een kwitantie en vraag u maandagmiddag tegen 15 uur terug te komen. Dan zal ik wel klaar zijn en u van meer informatie kunnen voorzien. Ik geef u tevens nu de röntgenfoto's mee als bewijs, dat u dezelfde stenen straks terug krijgt.”

Hoofdstuk 4.

Atlantische Oceaan, 28 januari 2009.

Het was nog erg fris die woensdagochtend, toen Rosetta Suarez de dienst aan de hotelreceptie overnam. Het was dan ook pas zes uur in de ochtend. De straffe eilandwind was nog erg koud.

De eerste reizigers werden met de bussen door de reisbureaus afgehaald om naar het vliegveld gebracht te worden.

Die donkere man met het rood-witte T-shirt, die voor het hotel op en neer rond de fontein liep kende ze toch, was het niet een van de Nederlandse gasten, die ze eerder deze week aan de receptie ingeschreven had en zij in haar middagpauze bij haar lunch in de eetzaal met het meisje met dat hele lichte blonde haar had gezien.

Ze herinnerde hem nog door het twinkelen van zijn ogen toen zij het plastic bandje om zijn gespierde donkerbruine pols vastbond. Hij had een heel sportief figuur en zijn T-shirt zat strak om de bovenarmen door de spierballen, een aantrekkelijke man met een sympathieke zachte stem.

Nee, hij vertrok nog niet, maar werd door een pick-up truck afgehaald.

“Hij zal wel gaan vissen.” mompelde ze zachtjes voor zich heen.

Sydney Leeflang vroeg zich af of hij nu niet toch zijn bodywarmer mee had moeten nemen. Hij had ook last van koude voeten, door die dunne linnen schoentjes, maar het zou die dag zeer warm worden, was er door het weerbericht op de tv beloofd.

Er stopte een donkergrijze, roestige pick-up truck voor hem en een lange, slanke, nee, extreem dunne man stapte uit en wenkte hem. In Amsterdam zou hij denken, dat het een ‘junk’ was, zo mager was deze man.

“Sydney? I’m Leo. Get in the car, here is it warm.”

De rammelige oude roestige pick-up truck met de gebroken achterraut, die door een reclame sticker met een afbeelding van een vishengel bijeen werd gehouden, trok rammelend op. Achterom

kijkend zag Sydney in de open achterbak twee grote blauwe emmers, gevuld met beton en twee ijzeren pennen staan.

Onderweg werd er verder niet gesproken en binnen tien minuten waren ze al in de haven.

Tussen de andere schepen aan de steigers lag hun scheepje, een wat viezige witte boot met een hoge kajuit en daarboven op een open stuurcabine, bereikbaar via een trapje.

Het schip was duidelijk voor het vissen met hengels ingericht. Achter de cabine waren rekken vol met diverse typen hengels met grote molens en op het achterdek waren twee stoelen met houders en gordels gemonteerd.

Een ongeschoren vadsige man met een donkerblauwe baseballpet met daarop een geel geborduurd anker reikte Sydney de hand en hielp hem aan boord.

In het Engels zei deze, dat hij Juan Gonzalez heet en de schipper is. Vol trots wees hij rond en vertelde daarbij ook de eigenaar te zijn van de 'Mare Bella', het was een Rodman 1250 Fisher Pro. Het zei Sydney niks, maar hij knikte enthousiast.

"We gaan nu direct de oceaan op. U bent vandaag onze enige klant. De beide Amerikanen, die mee zouden gaan, hebben helaas afgezegd."

Een andere kleinere dikke man met een kaal rond hoofd kwam uit de cabine en liep naar achteren om hier de aanlegtros los te maken. Hij deed Sydney aan een sneeuwpop denken, twee ronde bollen op elkaar en heel bleek van huidskleur. Onder de grootste bol van de sneeuwpop staken twee schoenen, wat toch een mannetje van hem maakte.

Leo, de lange magere, had uit de auto nog een zware blauwplastic emmer gehaald en deze aan boord gezet.

"Dit is een goedkope vervanger voor een anker, een emmer gevuld met beton en daarin een haak, je verliest bij het vissen nog wel eens een anker en dan zijn de echte ankers te duur."

Hij maakte het schip aan de voorkant los, terwijl kapitein Juan het trapje opklom om van bovenop de cabine alles overziend aan het roer draaide en langzaam meer gas gaf.